

var: Ja, så gik jeg jo hen og tog, så hurtigt jeg kunne, telefonen, ringede til Hoffmeyer og sagde: Det går jeg ud fra at vi også gør.

Det var den danske suverænitet. Det var bare, fra hollænderen havde lagt røret på og havde fået beskeden, til danskeren ringede hjem og sagde: Det gør vi også. Det kalder jeg suverænitet!

Det tredje er så det med indflydelsen, igen et billede: Der altså ingen idrætsforening, der skal på skovtur, som sætter sig ned og drøfter, hvor man skal hen, og hvor meget øl man skal have med, og hvad man skal spise undervejs, der lader sig lede af den, der på forhånd har meldt afbud, og det kan vi heller ikke forvente.

Jeg har tidligere stillet udenrigsministeren et ældgammelt spørgsmål om, hvordan situationen er i Norge, og jeg vil egentlig gerne genopfriske svaret: Jeg fik et notat om, at der er i hundredvis af lovforslag, direktiver, der kommer på fransk fra Bruxelles ind på faxen og bliver oversat til norsk, og så går de i Stortinget, og så er det norsk lov.

Den situation ønsker jeg ikke for Danmark. Vi skal ikke sidde ved en telefax og læse, hvad der nu er besluttet, og så kan i vi i øvrigt gå hen og oversætte skidt til dansk, og så kan vi lyneksperdere det i Folketinget. Det er ikke det, der er min vision for den danske plads i Europa, og talletiden er alt for kort.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jamen jeg vil bare sige til fru Mimi Jakobsen, at der er altså en international årsag til, at vi siger nej til euroen, fordi vi ser en euronationalisme i det her projekt. Nu opretter man nationalsymboler i EU-staten: hær og mønt, det, som er karakteristisk for en statsdannelse. I stedet for at sige EU begynder man at tale om Europa, og ligesom i USA taler man om, at USA er amerikanerne og EU er europæerne. Man former altså en ny nationalisme, som kan blive endnu farligere end den gammelkendte nationalisme, som man jo har fra hvert enkelt land, og som vi er enige med CD i at vi ikke skal bygge på.

Men vores nej til euroen er altså et internationalt nej. Det er, fordi vi ønsker en anden vej for Europa. Vi ønsker et solidarisk Europa, hvor alle lande, også de fattige som f.eks. Ukraine og Rumænien og Bulgarien, kan få en chance for at være med, og det er ikke euromodellen. Euro-modellen står i vejen for de lande. Den skaber

en ny form for nationalisme, som kan være dødsensfarlig.

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Fru Mimi Jacobsen gjorde meget ud af, at der fra nejsiden er tale om 26½ år gamle argumenter. Men jeg må sige, at jeg nu også har set meget deja-vu fra jasiden i den her kampagne. Når man hører om alle de økonomiske katastrofer, der vil ske, hvis det bliver et nej, så forekommer det mig nu, at det har jeg også hørt helt tilbage fra 1972, og der er ikke meget nyt under solen dér.

Jeg vil godt spørge fru Mimi Jacobsen, som jo grundlæggende er et ærligt menneske, ved jeg, om det ikke generer hende lidt, at jasiden her i starten har kørt frem med den argumentation, med de her fuldstændig traditionelle, jeg vil næsten sige platte argumenter om, at man skal sige ja af økonomiske grunde, ellers kan vi ikke klare os økonomisk, ellers vil renten stige, osv.

Og i forlængelse af det: Når man tænker på CD's stiftelse i sin tid og på stifteren af CD, Erhard Jakobsen – han var jo en supereuropæer, det var virkelig Europas Forenede Stater, han kæmpede for – så kan jeg da ikke forstå det. Når vi nu siger, at der er meget vidtgående politiske konsekvenser af det her projekt, så burde CD da være glade og tage imod vores argumentation og så sige: Ja, I har ret, og derfor siger vi ja til euroen. Jeg fatter simpelt hen ikke, at CD ikke tager imod den flade hånd, som den ligger.

(Kort bemærkning).

Frank Dahlgaard (UP):

Nu handler debatten jo om den her rapport. Jeg går ud fra, at fru Mimi Jacobsen for sin fede folketingsløn, som vi andre jo også får, har forberedt sig og har læst rapporten, og jeg vil gerne spørge, hvad hun mener om den, om alt på hver eneste side bare er i orden.

(Kort bemærkning).

Mimi Jakobsen (CD):

Til hr. Keld Albrechtsen: Nationalisme er vi enige om er et faresignal – helt klart – men jeg har bare meget, meget svært ved at se, at dette store Europa, som for min skyld meget gerne må blive større og engang med tiden omfatte Ukraine og andre fattige lande, skulle blive enigt om en rendyrket nationalisme. Rettet mod hvem? Kan man forestille sig 27 europæiske